

A Fény gyermekei

*A grafológus szép mesét költött
vigasztalásunkra. Kimutatta, hogy
a Fény gyermekeihez tartoztál.
Mert a jövődölés szerint új korszak
közelít: a szuperérzékeny elmék kora.
Előhírnökei már itt vannak köztünk,
de sokat szenvednek durva világunktól,
ezért idő előtt visszatérnek az univerzumba.
E szellemóriásokat úgy képzelhetjük el
– folytatta a tágas budapesti bérlakásban,
melynek nem kis költség a fenntartása,
kizárólag ezért fogadja el a honoráriumot –,
mintha mi egy tízemeletes első szintjén
élnénk, ők meg a kilencediken!
A gimnáziumi kézírásodból már látszott,
hogy veszélyeztetett vagy. S az utolsókból,
hogy szinte menthetetlen.*

*A középkorú nő megvallotta,
hogy fiatal barátja hasonlóan ír.
Retteg, hogy elveszítheti. Mintha
egy üzletben a kereskedő azzal
dicséerné portékáját, hogy neki is
ilyen van otthon – járt a fejemben,
míg felvettük kabátunkat,
s kiléptünk a kopott körfolyosóra.*

Elment a kedvünk

*Hosszú időre elment a kedvünk
a kérdezősködéstől, pedig hallottuk,
hogy egy tapolcai lány – egy évvel
alattad járt a főiskolán – azt mondta
gimnáziumi osztályfőnöködnek:*

Volt ott más is...

*Nem is csak mondta, kiáltotta szinte,
legalábbis így visszhangzott bennem
két évtizeden át, és sokféle okot
vizionáltam szavai mögé: talán
kínoztak, megaláztak, mint a Burdon
fiúk gyerekkorodban, akik terrorizálták
a gyengéket, és el kellett költöznünk
a Haszkovó 37-ből, a Harlemből.*

*Az ilyenek miatt akartál rendőr lenni,
mondta hangosan anyád, mikor a Burdon
fiúkkal összetalálkoztunk a temető
fő utcáján – én persze szokásom
szerint lepisszegtem.*

*„Volt ott más is...”? Nem jártam utána,
nem akartam tudni, mire vonatkozik
a tapolcai lány megjegyzése, csak most,
hogy öregszünk, lett fontos hirtelen,
hátha a felelősség egy darabja lekerülhet
a vállunkról, de hiába találtunk rá
s kérdeztük – Brüsszel mellett lakik, két
gyermek anyja –, nem válaszol.*

Találkozó

*Meghívtam a három fiatalembert,
hátha többet megtudunk kollégiumi
életedről. Lementem eléjük
a vasútállomásra. Anyád örök
szemrehányása, hogy eléd csak
ritkán. Hagytalak gyalogolni, cipelni a
zöld málházsásakat. Nagyon készültünk:
szendvics, üdítő, gyümölcs az asztalon.
Tudtuk, hogy engedélyt kell kérniük
a találkozóra, s beszámolni a lefolyásáról,
de arra nem számítottunk, hogy a
szobádba vonulnak, magukra csukják
az ajtót, s tíz percig nem zavarhatjuk őket.
Nyomokat rögzítettek? Kerestek valamit?
Emléked előtt tisztelgetek?
Nem mertünk érdeklődni,*

*mikor feszengve helyet foglaltak.
Egyikük ingzsebében magnetofon
lehetett, időnként kikéredzkedett
a vécére megfordítani a szalagot.*

*Anyád oldani akarta a feszültséget,
de hosszú monológba bonyolódott,
aprókat köhintett, közben a térdét
bámulta. Én sem találtam fel magam.
Kérdéseimtől az alkalmazkodó színű
tapéta, mintha kiütéstől, felhólyagzott.
Jól kijöttetek egymással, állították
szobatársaid, s aki miatt elégtelent
kaptál egy zárthelyi dolgozatra,
ő is hevesen bólogatott. A kínálások
nem hatottak, alig fogyott valami.
A közelgő vonatindulás mentette
meg a helyzetet. Anyád szendvicset
pakolt – bőségesen – a visszaútra.*